

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci navrhovatelů: **a) V. M., b) J. M., c) Ing. B. M., d) K. M., e) K. J., f) J. J.**, všichni zastoupeni Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, proti odpůrci: **Obec Čížice**, se sídlem Čížice 128, zastoupeném JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu obce Čížice ze dne 30. 9. 2010, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2012, č. j. 59 A 4/2012 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatel **je povinen** nahradit navrhovatelům náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 36.735,60 Kč k rukám Mgr. Lukáše Hegnera, advokáta, se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Návrhem z 31. 8. 2012 se navrhovatelé domáhali zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Čížice. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Čížice jako celku navrhli, aby soud vydal rozsudek, že opatření obecné povahy – územní plán Čížice přijaté usnesením zastupitelstva obce Čížice č. 10 dne 30. 9. 2010, se dnem vyhlášení rozsudku zrušuje v rozsahu změn týkajících se funkčního využití pozemku p. č. 57/6 zapsaném na LV č. 751, pozemku p. č. 57/7 zapsaném na LV č. 607, a pozemků p. č. 57/8, p. č. 159/6, p. č. 564 a p. č. 566 zapsaných na LV č. 723, vše vedeno Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Přeštice pro obec Čížice, k. ú. Čížice.

Krajský soud v Plzni (dále též jen „*krajský soud*“) rozsudkem z 19. 12. 2012, č. j. 59 A 4/2012 - 91 výrokem I. rozhodl, že opatření obecné povahy – Územní plán obce Čížice ze dne

30. 9. 2010 se v části týkající se ostatních komunikací pro pěší a cyklisty WD-42 a WD-50 zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku a ve zbytku návrh zamítl (výrok II.). Výrokem III. krajský soud přiznal navrhovatelům náhradu nákladů řízení ve výši 48.216 Kč.

Krajský soud vycházel z toho, že žalovaný v opatření obecné povahy zamítl námitky navrhovatelů vůči vedení veřejně prospěšných staveb (ostatní komunikace pro pěší a cyklisty) WD-42 a WD-50 z důvodu „*nutnosti zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty*“, a proto při jednání provedl důkaz orientačním měřením v aplikaci umístěné na stránkách <http://nahlizenidokn.cuzk.cz/> a dostupnými fotografiemi míst samých umístěných na <http://maps.google.cz>, aby zjistil, zda by realizací ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 byly naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto dokazování krajský soud poté zjistil, že celková úspora vzdálenosti po ostatní komunikaci pro pěší a cyklisty WD-42 činí pouze cca 85 m a navíc je podél komunikace III/180 27 možné vybudování chodníku, aniž by bylo nutné cestou k pohostinství tuto komunikaci přecházet. Krajský soud dovedl, že úspora vzdálenosti pro budoucí obyvatele lokality Z1 Nad Nivou nemůže zakládat veřejný zájem, na základě kterého by mělo dojít k omezení vlastnických práv navrhovatelů vybudováním ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-42 přes jejich pozemky.

Podle krajského soudu ani zájem žalovaného na vybudování ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 nepřevažuje nad právy navrhovatelů; vybudování této komunikace by vedlo v podstatě ke znehodnocení pozemků určených k zastavění rodinným domem jeho zúžením oproti pozemkům ve vlastnictví osob v téže řadě. Soud byl rovněž toho názoru, že pozemky navrhovatelů byly pro budování ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 vybrány ne z toho důvodu, že by zde byla zvláštní potřeba jejího vedení právě těmito místy, nýbrž proto, že tyto pozemky nebyly prozatím, na rozdíl od sousedících pozemků, zastavěny rodinným domem. Krajský soud zjistil, že současně s navrženou ostatní komunikací pro pěší a cyklisty WD-50 byla ve vzdálenosti cca. 122 m navržena další spojovací komunikace; podle krajského soudu proto nelze bez dalšího důvodně tvrdit, že ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 vedená přes pozemky navrhovatelů je nezbytná ke zvýšení propustnosti území pro pěší a cyklisty. Omezení vlastnických práv navrhovatelů by nespočívalo jen ve zmenšení jejich pozemků, nýbrž také v trvalých imisích způsobených užíváním sporné komunikace, čímž by jistě utrpěla i jejich potenciální pohoda bydlení. To vše za situace, kdy by žádný, kromě bezprostředních sousedů navrhovatelů v souvislé řadě rodinných domů, takovým omezením vystaven nebyl. Krajský soud v tomto následku shledal taktéž porušení zásady rovnosti, neboť odpůrcem nebyly ani v rozhodnutí o námitkách ani v soudním řízení uvedeny žádné konkrétní důvody, na základě kterých by sporná komunikace měla vést právě přes pozemky navrhovatelů.

Podle krajského soudu je pro posouzení věci taktéž nepodstatné, že má být ostatní komunikace pro pěší a cyklisty WD-50 vybudována na části pozemků navrhovatelů, kde se nachází „*ochranné pásmo podzemního vedení optických kabelů Telefonica O2 Czech Republic, a.s.*“. Skutečnost, že navrhovatelé jsou na základě ustanovení § 102 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, omezení ve svých vlastnických právech, nevypovídá nic o tom, zda jsou splněny podmínky pro umístění ostatní komunikací pro pěší a cyklisty WD-50 na pozemcích navrhovatelů. Mezi omezením podle § 102 zákona o elektronických komunikacích a možností budování komunikací pro pěší a cyklisty není podle soudu vůbec žádný vztah. Nepodstatným je, že se některým občanům obce nelíbí oplocení pozemků navrhovatelů, kterým mělo dojít k zamezení užívání pěšiny přes ně vedoucí. Krajský soud konstatoval, že v řízení nevyplýnul soukromoprávní nebo veřejnoprávní titul, na základě kterého by navrhovatelé byli povinni pěšinu na svých pozemcích trpět a pro umístění ostatní komunikace pro pěší a cyklisty

pokračování

WD-50 soud neshledal naplněny požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásady vymezené v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Oproti tomu v případě obratiště a přiměřeného rozšíření veřejného prostoru krajský soud shledal za naplněné požadavky ustanovení § 18 stavebního zákona, resp. zásad vymezených v čl. 11 odst. 1, 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, kterou vydalo Ministerstvo vnitra na základě zmocnění uvedeného v § 24 odst. 3 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, vyplývá povinnost, aby každá neprůjezdná jednopruhová přístupová komunikace delší než 50 m byla na neprůjezdném konci navržena se smyčkovým objezdem nebo plochou umožňující otáčení vozidla, tj. obratištěm. V obecné rovině je v § 24 odst. 3 zákona o požární ochraně přímo vyjádřen zájem na omezení rozvoje a šíření ohně a kouře ve stavbě, omezení šíření požáru na sousední stavby, evakuace osob a zvírat v případě ohrožení stavby požárem nebo při požáru a umožnění účinného a bezpečného zásahu jednotek požární ochrany. Požadavek zřízení obratiště je tak v souladu s existující právní úpravou, nejde nad její rámec, je zaštitěn zájmem na požární ochraně a vztažen pouze pro případ nové zástavby při stávajících slepých ulicích. Dotčení vlastnických práv povinností v případě zástavby na pozemcích 57/6, 57/7 a 57/8 práv je vyváжено zajištěním dostatečné požární ochrany jejich vlastnických práv k pozemkům a okolním stavbám bez ohledu na to, zda v budoucnu budou stavby na uvedených pozemcích realizovat navrhovatelé či někdo jiný.

K dalším dílčím námitkám a tvrzením navrhovatelů krajský soud uvedl, že napadené opatření obecné povahy oproti požadavku minimální šířky veřejného prostranství 8 m podle § 22 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na výstavbu stanovil požadavek mnohem mírnější, a to požadavek „přiměřeného rozšíření veřejného prostoru“. Krajský soud je proto toho názoru, že rozšíření veřejného prostranství může být dle individuálních podmínek i v podstatě minimální a opatřením obecné povahy přijaté řešení nepřipustně nezasahuje do vlastnických práv navrhovatelů. Podle soudu opatření obecné povahy nestanovilo požadavek rozšíření komunikace ze stávajících 6 m na 8 m, ale hovoří o rozšíření veřejného prostoru, který nemůže vést k navrhovateli tvrzené nutnosti provést přeložení vedení vysokého napětí. Nedůvodným v tomto smyslu shledal krajský soud i odkaz navrhovatelů na ustanovení § 20 odst. 7 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.

Krajský soud neprovedl důkaz fotokopii map majícími dokládat stav zaznamenaný v územním plánu z roku 1994 ani důkaz úplným zněním územního plánu z roku 1994, neboť provedení tohoto důkazu podle krajského nebylo třeba k posouzení důvodnosti návrhu; opatření obecné povahy nebylo změnou původního územního plánu, nýbrž původní územní plán zcela nahradilo.

II. Rekapitulace kasační stížnosti a vyjádření navrhovatelů

a) kasační stížnost

Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni z 19. 12. 2012, č. j. 59 A 4/201 - 91 podal odpůrce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle stěžovatele vyplynulo z původního návrhu na zrušení opatření obecné povahy, že primárním petitem navrhovatele bylo zrušení napadené rozhodnutí opatření obecné povahy jako celku a až eventuálně zrušení oddělitelných částí napadeného opatření obecné povahy týkajících se poloh veřejně prospěšných staveb WD-42, WD-50 a rozšíření stávající veřejné komunikace a zřízení obratiště. Navrhovatel uspěl v částech týkajících se ploch veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50, stěžovatel se ztotožnil s názorem soudu, že návrh

na zrušení celého opatření obecné povahy i v rozsahu, který se nedotýká práv navrhovatele, je nedůvodný, stejně jako jeho návrh na zrušení části týkající se rozšíření stávající veřejné komunikace a zřízení obratiště.

Navrhovatelé vyňali podle stěžovatele z procesu přijímání územního plánu obce některé skutečnosti a vynucují zhodnocení nemovitostí podle svých představ, což je nepřipustné a v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu z 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 - 42 a z 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011.

Stěžovatel uvedl, že cíl a účel územního plánování je vyjádřen v § 18 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Tato ustanovení krajský soud v rozsudku citoval, avšak podle stěžovatele neuvážil všechny cíle a úkoly územního plánování, které je nutno zohlednit při posuzování přiměřenosti zásahů do vlastnických práv navrhovatelů. Podle stěžovatele není nutnost zvýšení prostupnosti území pro pěší a cyklisty opodstatněna pouze veřejným zájmem na vytváření předpokladů pro výstavbu a udržitelný rozvoj území, ale i veřejným zájmem k vytváření a dodržování jednotlivých podmínek na příznivé životní prostředí a zejména na zajištění soudržnosti společenství obyvatel území, které uspokojuje potřeby současné generace a neohrožuje podmínka života generací budoucích. Stěžovatel uvedl, že krajský soud nepřihlédl k tomuto tzv. sociálnímu pilíři územního plánování.

Stěžovatel je názoru, že cílem cesty u mladší generace je sportování a setkávání se s vrstevníky, u starší generace setkávání se se sousedy, obstarání životních potřeb. Obě tyto generace spojuje zájem nebýt vystaven nepřiměřenému nebezpečí při pohybu na dopravně vytižené komunikaci, nepřekonávat nepřiměřeně dlouhé vzdálenosti. Prodloužení pěší cesty u střední generace může naopak znamenat užití motorových prostředků, čímž se zvýší prašnost i provoz v obci i v okolí. Stěžovatel připomněl, že tento cíl byl v napadeném opatření územní povahy vyjádřen v části D. 5. Krajský soud podle stěžovatele nezvážil, že přijetí územního plánu je vždy určitým kompromisem, který nemůže vyhovovat každému obyvateli obce maximálně. Stěžovatel poukázal na to, že Nejvyšší správní soud tento přístup zaujal už v rozsudku z 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 - 42.

Podle stěžovatele je z návrhu zřejmé, že potřebnost provedení a vymezení veřejně prospěšných staveb posuzoval navrhovatel pouze k současnému stavu zastavění a míře osídlení obce, a zejména zastavění a osídlení pozemků přilehlých k předmětným veřejně prospěšným stavbám, které mají tyto stavby v budoucnu obsluhovat. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu z 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120 dovodil stěžovatel, že územním plánem obce bude vždy někdo regulován ve svém vlastnickém právu, avšak záleží na dalších okolnostech a zejména důvodech konkrétní regulace. Stěžovatel nesouhlasí s návrhem, který by měl znamenat tolik, že obce svými územními plány mají pouze povolovat zastavění pozemků, aniž by měly řešit širší vztahy v území obce. Naopak z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že event. omezení vlastnického práva územním plánem (za předpokladu zásady subsidiarity a minimalizace zásahů) nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen je strpět bez náhrady.

Podle stěžovatele se veřejně prospěšná stavba WD-42 – ostatní komunikace pro pěší a cyklisty dotýká pouze pozemků navrhovatele parc. č. 57/6 a parc. č. 57/7 v katastrálním území Čížice, obec Čížice, nikoliv pozemku parc. č. 57/8 v katastrálním území Čížice, obec Čížice, který byl vypuštěn k námitce navrhovatele v procesu přijímání opatření obecné povahy. Obecně prospěšná stavba WD-42 je vymezena jako cesta pro pěší, která se dotýká pozemků par. č. 55/1, 56/2, 57/6, 51/1, PK 57/1 v katastrálním území Čížice; nejedná se a nemá se jednat o cyklostezku.

pokračování

Důvody potřeby vybudování veřejně prospěšné stavby WD-42 jsou podle stěžovatele zřejmé z textové i grafické části napadeného opatření obecné povahy. To usiluje o zprůchodnění jednotlivých segmentů zastavěného území obce a jejich vzájemné propojení komunikacemi pro pěší a cyklisty. Stěžovatel pak v kontextu s částí „*Kvantifikace navrženého rozvoje*“ upozornil, že jako zastavitelné plochy jsou navrhovány plochy pro realizaci dalších 36 rodinných domů pro 146 obyvatel a v plochách rezerv dále plochy pro 12 rodinných domů pro 31 obyvatel, celkově to představuje nárůst téměř o 40 %. Tento nárůst vyžaduje i vybudování odpovídající infrastruktury pro osoby žijící nově zastavitelné ploše, což je citováno na straně 8 v Urbanistické koncepci a straně 19. Základním a konkrétním důvodem pro vymezení veřejně prospěšné stavby WD-42 je vymezení nové zastavitelné plochy Z1 na straně napadeného opatření obecné povahy. Stěžovatel odkázal na stranu 9 opatření obecné povahy a vyložil, že obyvatelé nově vybudovaných domů by nemuseli obcházet a do centra obce docházet po dopravně vytížené komunikaci silnici III/18027.

Ačkoliv krajský soud v rozsudku konstatoval, že již nyní je až po hranici pozemku parc. č. 61/2 v k. ú. Čížice podél komunikace III/18027 vybudován chodník pro pěší, tudíž jej mohou využívat i obyvatelé nové lokality Z1 Nad Nivou I., uvedl stěžovatel, že tento chodník je ukončen s poslední stávající obytnou zástavbou, o jeho prodloužení se neuvažuje, lépe chodce ochrání komunikace zcela mimo komunikaci III/18027, tedy pěší komunikace VPS WD-42.

V úvahách soudu podle stěžovatele zcela chybí zohlednění potřeb starších osob, osob se sníženou schopností pohybu, osob zcela zdravých, profil jednotlivých tras a nebezpečí, které lidem hrozí. Osoby zdravé vzdálenost do centra i podél silnice nebudou chtít cestu absolvovat několikrát denně, použijí častěji motorové vozidlo, tím se zvýší prašnost a zatížení v obci. Obtížnější to pak bude pro osoby se sníženou schopností pohybu zvláště za situace, kdy se právě v centru, kam směřuje WD-42, nachází veškerá občanská vybavenost v obci – prodejna potravin a zastávka hromadné dopravy.

Stěžovatel namítl, že měření pochozí vzdálenosti krajským soudem nemělo přesně daná pravidla a jeho výpočty jsou neobjektivní. Stěžovatel k důkazu v kasační stížnosti navrhl listinu „*Porovnání pěších tras v případě zrušení WD-42*“, z níž vyplývají varianty A-C a rozdílné výsledky měření vzdáleností oproti měření, které provedl krajský soud. Soud podle stěžovatele nezohlednil profil trasy a hrozící nebezpečí při přecházení komunikace. Rozdíl v trasách cca 0,5km může být pro osoby se sníženou schopností pohybu nepřekonatelný, což naruší podle stěžovatele zajišťování jejich životních potřeb, ale též jejich soudržnost s ostatními obyvateli obce.

Stěžovatel namítl, že se krajský soud nezabýval ani namítaným snížením zásahů do vlastnických práv navrhovatele oproti vedení infrastruktury k lokalitě Z1 Nad Nivou, které bylo součástí dřívějšího územního plánu obce Čížice z roku 1994/5 a zároveň odmítl provést důkaz tímto dřívějším územním plánem. Stěžovatel je přesvědčený, že nahlédnutím k původnímu řešení dopravní obslužnosti lokality Nad Nivou I by byla najisto postavena otázka, zda zásah napadeným opatřením obecné povahy do práva navrhovatele je přiměřený. Stěžovatel připomněl, že již v dřívějším plánu počítal s dopravní infrastrukturou připojující plochu Nad Nivou I komunikací pro motorová vozidla. Oproti tomu se v roce 2010 rozhodl řešit dopravní propojení pouze komunikací pro pěší. Cílem stěžovatele bylo řešit rozvoj obce Čížice a snižovat regulaci svých obyvatel. Je logické řešit rozvoj jedné části sídelního celku vyřešením navazujících vztahů k ostatním částem sídelního celku.

Stěžovatel dále uvedl, že ke dni podání kasační stížnosti nebyla zahájena výstavba rodinných domů v lokalitě Nad Nivou I, nabídnout odkup části pozemku k vybudování pěší komunikace by měl investor a reálné zřízení pěší komunikace závisí na způsobu řešení výstavby

zastavovacích studií, které závisí na investorovi víc než na stěžovateli. Stěžovatel poukázal na další textové a grafické části opatření obecné povahy části D. a G., ve kterých je též vedeno odůvodnění zřízení veřejně prospěšné stavby.

K vymezené ploše veřejně prospěšné stavby WD-50 - komunikace pro pěší a cyklisty stěžovatel především odkázal na shodné argumenty k veřejně prospěšné stavbě WD-42. Stěžovatel dále odkázal na bod G.1.1. napadeného opatření, podle něhož se veřejně prospěšná stavba dotýká pozemků p. č. 159/6, parc. č. 564, parc. č. 566 v katastrálním území Čížice, obec Čížice. Veřejně prospěšná stavba má být jako cesta pro pěší a cyklisty, nikoliv v pravém smyslu jako cyklostezka, jak uvedl navrhovatel.

Stěžovatel uvedl, že tato komunikace byla zanesena do opatření obecné povahy, neboť je ve skutečnosti občany obce Čížice používána již dlouhou dobu. Veřejný zájem na vymezení komunikace je navenek uveden právě jejím užíváním, navíc byla vymezena shodně již v původním územním plánu v roce 1995. Analogicky stěžovatel poukázal na závěry rozsudku ze dne 6. 2. 2012, sp. zn. 6 Ao 8/2011, kdy Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke změně opatření obecné povahy, neboť odpůrce stanovil funkční využití území již v souladu se skutečností a funkčním využitím pozemků. Stěžovatel je tak názoru, že kdyby krajský soud provedl navrhovaný důkaz územním plánem obce Čížice z roku 1995, měl dojít k názoru, že nedošlo k dalšímu neúměrnému omezení vlastnického práva navrhovatele oproti stavu, za kterého pozemek kupoval v roce 2007.

Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že vymezením veřejně prospěšné stavby WD-50 došlo k zúžení pozemku oproti jiným pozemkům, čímž se stal tento pozemek nezastavitelným pro plánovaný rodinný domek. Stěžovatel uvedl, že základní problém nastal již v roce 1995 při parcelaci původního pozemku parc. č. 144 v katastrálním území Štěnovický Borek, kterou prováděl navrhovatel sám geometrickým plánem. Tehdy měl pozemek parc. č. 564 v katastrálním území Čížice navrhnout širší a ostatní své pozemky prodávat o to užší. Existence územního plánu si měl být vědom minimálně Ing. B. M., v té době starosta obce. Účel napadeného opatření územní povahy – *zvýšovat přístupnost zastavěného a zastavitelného území* – byl vyjádřen již v zadání a později byl i tak přijat, měl směřovat pro futuro, neboť se má zvýšit osídlení lokalit v blízkosti veřejně prospěšné stavby WD-50. Stěžovatel dále upozornil na to, že navrhovatel je u svého pozemku omezen na západní straně ochranným pásmem pro vedení optických kabelů společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. Zřízení veřejně prospěšné stavby je z tohoto důvodu nižším zásahem než v jiné části jeho pozemku nebo případně na jiném jeho pozemku v okolí.

Stěžovatel nesouhlasí ani s důvody, kterými poměřoval krajský soud soukromý zájem na neomezování vlastnického práva a veřejný zájem k naplnění cílů a úkolů územního plánování dle § 18 stavebního zákona a dle napadeného opatření obecné povahy. Obdobně jako u veřejně prospěšné stavby WD-42 tak stěžovatel namítl, že soud nezohlednil potřeby pohybu starších osob, osob se sníženou schopností pohybu, profil tras, nebezpečí, zvýšení provozu motorových vozidel v případě, že osoby nebudou chtít využít jinou cestu pěšky několikrát denně. Obdobně nesouhlasí stěžovatel ani s měřením pochozích vzdáleností, které provedl soud. Stěžovatel navrhl důkaz „*Porovnání pěších tras v případě zrušení VPS WD-50*“ u variant cest A (zachování WD-50, délka 96 m) a B (při zrušení WD-50, délka 435 m) a uvedl, že nelze současně uvažovat o zachování druhé komunikace, která vede po pozemku odlišného vlastníka od stěžovatele, je vzdálená 12 m od WD-50, když soud shledal důvody pro její zrušení a je nutno počítat se zachováním tras po stávajících veřejných komunikacích pouze pro motorová vozidla.

pokračování

Stěžovatel podotkl, že je ochoten s navrhovatelem začít jednat o úplatném převodu části jeho pozemků, na kterých byla zřízena veřejně prospěšná stavba WD-50.

Stěžovatel brojil též proti výroku III. o nákladech řízení. Předně poukázal na pravidlo procesní úspěšnosti ve sporu § 60 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Dále připomněl, že primárně navrhovatel usiloval o zrušení celého opatření a až eventuálně navrhoval zrušit oddělitelné části týkající se napadených ploch veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 a rozšíření stávající veřejné komunikace a zřízení obratiště. Stěžovatel namítl, že navrhovatel byl úspěšný ve 2/3 eventuálního petitu a neúspěšný v primárním petitu. Stěžovatel je přesvědčen, že úspěch měl v řízení on a bylo na místě mu přiznat náhradu nákladů v poměrné výši. K tomu stěžovatel poukázal na to, že navrhovatel nezaplátil 15.000 Kč za soudní poplatek za podání návrhu, ale pouze 5.000 Kč; počet úkonů společného zástupce navrhovatele neměl být násoben šesti, ale nejvýše třemi pro trojí společné jmění manželů navrhovatelů. V těchto intencích také stěžovatel krajskému soudu vytkl nedostatek úvah v odůvodnění rozsudku.

Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; návrh Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze 17. 4. 2013, č. j. 3 Aos 1/2013 - 38.

b) Vyjádření navrhovatelů ke kasační stížnosti

Navrhovatelé považují kasační stížnost za nedůvodnou. Poukázali na to, že svým návrhem na zrušení opatření obecné povahy nemohou dosáhnout jakéhokoliv zhodnocení vlastních nemovitostí, když se funkční využití pozemků v zásadě nijak nemění, naopak svým návrhem brání znehodnocení svých nemovitostí v důsledku neoprávněného a bezdůvodného omezení vlastnických práv k dotčeným nemovitostem. Toto omezení vlastnických práv navrhovatelů plně vyhovuje zájmu stěžovatele, aniž by na takovém řešení byl jakýkoliv veřejný zájem svou povahou převyšující zájem na ochranu soukromého vlastnictví navrhovatelů. Podle navrhovatelů se stěžovatel naopak snaží vynutit na jiných osobách realizaci údajně potřebných stezek pro pěší a cyklisty, umístěných čistě dle vlastního uvážení bez jakýchkoliv logických a urbanistických vazeb, na úkor soukromého vlastnictví.

Navrhovatelé uvedli, že zrušené části opatření obecné povahy týkající se ostatních komunikací pro pěší a cyklisty WD-42 a WD-50 by podstatně omezovaly děti navrhovatelů v užívání a dispozici s jejich vlastním majetkem v rozporu s článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod i v rozporu s §18 stavebního zákona. Podle navrhovatelů §18 odst. 1 stavebního zákona předpokládá harmonii mezi podmínkami a potřebami generací současných a budoucích, a to za současného respektování ústavně garantovaných osobních a vlastnických práv, zvláště pak dle článku 4 a článku 11 Listiny základních práv a svobod dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120. Navrhovatelé jsou toho názoru, že nesplnění podmínek pro omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývajících je patrné z kasační stížnosti. Stěžovatel podle navrhovatele staví do popředí zájmy hypotetických budoucích obyvatel obce Čížice v rozvojových zónách nad zájmy stávajících obyvatel. Navrhovatelé zpochybnili stěžovatelem odhadovaný nárůst obyvatel obce Čížice o téměř 40 %, ačkoliv dle dostupných údajů Českého statistického úřadu se počet obyvatel v rozmezí roku 2001 do 1. 1. 2012 zvýšil o 23 % i vzhledem k připojení části k. ú. Štěpovický Borek spolu se stávající zástavbou.

Navrhovatelé namítl, že stěžovatel ani v řízení před krajským soudem neuvedl, z jakého právního titulu jsou navrhovatelé povinni trpět vedení cesty WD-50 v místě, kde byla spojovací cesta užívána obyvateli této lokality již po dlouhou dobu. Navrhovatelé rovněž nesouhlasili s názorem stěžovatele, že jsou již fakticky omezeni na vlastnických a užívacích právech v důsledku vedení optických kabelů v místě uvažované veřejně prospěšné stavby WD-50,

a ztotožnili se v této otázce s názorem krajského soudu, že mezi omezením podle § 102 zákona o elektronických komunikacích a možností budování komunikací pro pěší a cyklisty není vůbec žádný vztah. Navrhovatelé se přiklonili k tomu, že v daném případě je opatření obecné povahy v části týkající se veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 jedním z iracionálních, nesprávných rozhodnutí, když v zájmu zkrácení dochází vzdálenosti z nově zřizované rozvojové zóny (kde doposud nebyl realizována žádná zástavba) zcela nepatřičně a neúměrně omezují vlastnická práva navrhovatelů.

Navrhovatelé uvedli, že přestože se stěžovatel v zadání opatření obecné povahy zavázal hledat řešení bezpečné prostupnosti obce podél stávajících komunikací, v samotném opatření obecné povahy na to rezignoval a fakticky přenesl vlastní odpovědnost za zajištění bezpečnosti na pozemních komunikacích v obci na samotné obyvatele obce Čížice. Krajský soud podle navrhovatelů správně i v souladu s citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 reflektoval požadavek přiměřenosti a subsidiarity omezení vlastnických práv ve veřejném zájmu dle stavebního zákona.

Podle navrhovatelů by Nejvyšší správní soud neměl přihlížet podle § 109 odst. 5 s. ř. s. k námitce stěžovatele proti měření dochozí vzdálenosti provedenému krajským soudem. Navrhovatelé poukázali na to, že proti provádění důkazu stěžovatel nic nenamítal, nenavrhol ani jiný způsob měření, jinak definovaný výchozí bod, místní šetření nebo provedení jiného důkazu, a přesto tento důkaz předkládá v řízení o kasační stížnosti. Krom uvedeného se navrhovatelé ztotožnili se závěrem krajského soudu, že úspora vzdálenosti pro budoucí obyvatele lokality Z1 nemůže zakládat veřejný zájem, na základě kterého by mělo dojít k omezení vlastnických práv navrhovatelů vybudováním komunikace pro pěší a pro cyklisty WD-42 přes jejich pozemky.

Navrhovatelé souhlasí s důvody, pro které krajský soud neprovedl důkaz fotokopii map a úplným zněním územního plánu z roku 1995, když navržený důkaz by nemohl vyvrátit fakt, že umístěním obou veřejně prospěšných staveb dochází k omezení vlastnických práv navrhovatelů garantovaných článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Navrhovatelé jsou toho názoru, že v obou případech by byla vlastnická práva navrhovatelů omezena v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem, neboť stejného cíle je možné dosáhnout jiným účelnějším řešením. Navrhovatelé se ztotožnili s názorem krajského soudu, který konstatoval, že napadené opatření obecné povahy nebylo změnou původního územního plánu, nýbrž jej zcela nahradilo. Podle navrhovatelů je bez významu, zda současná varianta veřejně prospěšných staveb byla zanesena v územním plánu z roku 1994, neboť to ve věci posouzení zásahu do ústavně garantovaných vlastnických práv nemá význam. Navrhovatelé se ztotožnili s názorem krajského soudu, podle něhož se stěžovatel nemůže zbavit své povinnosti prokázat nezbytnost a nutnost omezení vlastnických práv odkazem na řešení původně uvedená v předchozím územním plánu. Krajský soud přesvědčivě zdůvodnil, proč navržený důkaz neprovedl a jeho rozhodnutí tak nelze považovat ani za nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Pokud jde o námitky vůči výroku o nákladech řízení, navrhovatelé uvedli, že pro účely úspěchu či neúspěchu ve věci se bere do úvahy úspěch procesní, zda žalobě bylo vyhověno zcela, zčásti či nikoliv, nerozhoduje, zda žalobce uspěje s primárním, eventuálním či alternativním petitem. Navrhovatelé s poukazem na speciální pravidla pro náhradu nákladů podle s. ř. s. uvedli, že není možné stanovit výši náhrady nákladů řízení s ohledem na vzájemný poměr úspěchů ve věci. Podle navrhovatelů nebyly ve věci splněny podmínky pro postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s., a proto přiznaná náhrada nákladů podle § 60 odst. 1 s. ř. s. odpovídá jejich úspěchu ve věci. V odůvodnění jsou poté uvedeny všechny rozhodující skutečnosti a právní předpisy.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Plzni z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), aniž by své námitky podřadil k jednotlivým důvodům. Nejvyšší správní soud proto námitky sám podřadil k jednotlivým kasačním důvodům.

Námitku nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. výslovně vznesl stěžovatel toliko k výroku III. napadeného rozsudku, kdy rozsudku vyčítá nedostatečné odůvodnění výroku o náhradě nákladů řízení. V napadené části je zřejmé, z jakých důvodů rozhodl krajský soud o náhradě nákladů řízení – navrhovatelé byli úspěšní částečně ve dvou třetinách svého návrhu a s tím souvisí určení výše náhrady nákladů řízení spočívajících v zaplacení soudního poplatku za 3 navrhovatele (manželé hájící vlastnictví ve společném jmění manželů), výčet úkonů a krácení odměny společného zástupce všech navrhovatelů. V této části proto Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku, správností úvah krajského soudu se Nejvyšší správní soud bude zabývat níže v části věnované kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívajícím v namítané vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, podřadil Nejvyšší správní soud výtku stěžovatele proti postupu krajského soudu, který při jednání neprovedl důkaz dřívějším územním plánem. Napadené opatření obecné povahy č. 1/2010 – územní plán Čížice je zcela novým územním plánem, který plně nahradil a zrušil předchozí územní plán (1994/95). Územní plán vznikl postupně jednotlivými kroky od rozhodnutí zastupitelstva obce o jeho pořízení, až k publikaci a nabytí účinnosti vyvěšením na úřední desce; v tomto procesu jsou právním řádem stanoveny hmotněprávní i procesněprávní záruky ochrany dotčených zájmů (zejména vlastnického práva). Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že krajský soud nepochybil, pokud neprovedl dokazování rušenou předchozí úpravou územního plánování a zásah do práv a zájmů navrhovatelů posoudil výlučně na základech řešení přijatého v probíhajícím procesu územního plánování.

V ostatních částech Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek pouze v tom rozsahu, v jakém je povinen jej přezkoumat *ex officio* (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, odůvodnění rozsudku je v souladu s jeho výrokovou částí, je seznatelné, jakými úvahami a jakými důvody se krajský soud při rozhodování řídil, a ani v postupu krajského soudu v soudním řízení Nejvyšší správní soud neshledal pochybení.

Pokud stěžovatel napadenému rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vytýká vadu řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti neshledal konkrétní námitky, z nichž stěžovatel tuto vadu rozsudku dovozuje. Navrhovatelé v návrhu zejména v částech V. a VI. poukázali (dle jejich názoru) na právní a procesní vady napadeného opatření obecné povahy. Tyto námitky však krajský soud přesvědčivě vypořádal v části VII.A rozsudku, když neshledal ani nepřezkoumatelnost územního plánu v části týkající se odůvodnění vypořádání námitek navrhovatelů a důvodnou neshledal ani námitku, že opatření obecné povahy odporuje účelu územního plánu, neboť se jedná o návrh regulačního plánu. Stěžovatel tyto závěry soudu nerozporoval, Nejvyšší správní soud nezjistil žádné další skutečnosti podřaditelné tvrzené nezákonnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost je proto v této části nedůvodná.

Podle Nejvyššího správního soudu se všechny ostatní námitky kasační stížnosti dotýkají toliko sporného náhledu na právní posouzení věci a je jimi uplatněn důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Předmětem převážné části kasačních námitek je odlišný náhled na posouzení proporcionality dotčených zájmů. Jednotlivá kritéria přezkumu opatření obecné povahy definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, vycházel přitom z právní úpravy § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. účinné do 31. 12. 2011. Potřebu posouzení proporcionality dotčených zájmů odůvodnil přitom Nejvyšší správní soud tím, že „[s]oud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu)“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS, dále vyslovil, že „za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez nábrady.“

V bodě 47 téhož usnesení zdejší soud vyložil, že „územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“ *Výše uvedené zásady jsou použitelné i po novele s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012.*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikován pod č. 1462/2008 Sb. NSS, dále konstatoval, že „úlohou soudu není určovat, jakým způsobem má být určité území využito a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémní. V realitě územního plánování je nutno počítat se značnou variabilitou možných řešení a je v kompetenci příslušných správních orgánů, aby citlivě vážily zájmy veřejné zájmy soukromé, a to zejména s ohledem na specifické historické, ekonomické, demografické geografické podmínky dané obce.“

Podle § 18 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, je cílem územního plánování vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společnosti obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. § 18 odst. 2 stavebního zákona poté explicitně stanoví, že územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území.

pokračování

Právní úprava citovaného ustanovení § 18 odst. 2 stavebního zákona předpokládá rozvoj území za dosažení souladu veřejného a soukromého zájmu. Pokud vlastníci s omezením vlastnického práva nesouhlasí, z vyložených kritérií ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vážením protichůdných zájmů k omezení vlastnického práva za vyložených předpokladů přesto dojít může. Krajský soud takto dovodil u veřejně prospěšných staveb označených jako „WD-42“ a „WD-50“, že zájem na zachování vlastnického práva navrhovatelů převáží nad veřejným zájmem obce, jímž má být zvýšení prostupnosti území pro pěší a cyklisty. Oproti názoru krajského soudu stěžovatel (kromě nutnosti zvýšit prostupnost území obce) poukazuje též na to, že oběma veřejně prospěšnými stavbami má být dosaženo i dalšího z cílů územního plánování – soudržnosti společenství obce; stěžovatel připomíná, že jde o řešení do budoucna, nikoliv o řešení vztahovaného ke stavu současného zastavění a míře osídlení obce, stěžovatel se snažil problémům předcházet, aniž by nepřiměřeně zasahoval do práv a oprávněných zájmů obyvatel obce.

Nejvyšší správní soud z grafické části územního plánu v obecné rovině zjistil znatelné usnadnění pohybu osob v dané oblasti, stejně jako zřejmý zájem obce, aby tohoto účelu bylo dosaženo co možná nejefektivnějším způsobem – nejkratší trasou v místech, kde si obyvatelé cestu přirozeně zkracují již v současné době. Není současně ani sporu o tom, že by realizací veřejně prospěšných staveb v navrhované podobě došlo ke zvýšení prostupnosti území obce pro pěší i pro cyklisty; podle názoru Nejvyššího správního soudu též zájem na rozvoji obce nepochybně vyžaduje budování dalších komunikací.

Z části „G.“ nazvané „VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ STAVBY, VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÁ OPATŘENÍ, STAVBY A OPATŘENÍ K ZAJIŠŤOVÁNÍ OBRANY A BEZPEČNOSTI STÁTU A PLOCHY PRO ASANACI, PRO KTERÉ LZE PRÁVA K POZEMKŮM A STAVBÁM VYVLASTNIT“ však také zcela konkrétně vyplývá, že veřejně prospěšná stavba WD-42 by v naplánované podobě vedoucí z lokality vymezené jako „Z1 Nad Nivou“ přes pozemek p. č. 57/6 umožnila zkrácení vzdálenosti při přístupu k pozemku p. č. 45/1. Z grafické části územního plánu je současně zřejmé, že dosažení stejného cíle průchodu obcí lze dosáhnout i jinými variantami cesty, na něž poukázal krajský soud. Nelze tedy přehlédnout tu skutečnost, že veřejně prospěšná stavba WD-42 nanejvýše umožní osobám výběr, jakým způsobem na zmíněném úseku dosáhne efektivněji cíle své cesty; jiný důvod vedení WD-42 právě v této podobě z opatření obecné povahy není zřetelný.

Podle stěžovatele byla navržena veřejně prospěšná stavba WD-42 též proto, aby osoby při cestě do centra obce nemusely obcházením absolvovat delší trasu podél vytížené komunikaci III. třídy, podél které není vybudovaný chodník. Podle nesporného zjištění krajského soudu k této komunikaci III. třídy přitom vede chodník a krajský soud rovněž přílehlavě konstatoval, že to byl sám stěžovatel, který rezignoval na vybudování ochrany chodců na chodnicích před sražením podél této komunikace. Nejvyšší správní soud ve shodě s náhledem krajského soudu tedy neshledal jako nezbytné řešení ochrany chodců cestu vybudování WD-42. Vzhledem k tomu, že krajský soud v rozsudku shledal, že vybudování chodníku podél komunikace III. třídy k dosažení dostupnosti lokality Z1 je realizovatelné, Nejvyšší správní soud uzavírá, že dosažení cíle veřejně prospěšné stavby WD-42 lze dosáhnout nepochybně jiným řešením a veřejný zájem obce na zvýšení prostupnosti svého území na daném úseku nemůže převážit nad zájmem vlastníků dotčených pozemků.

Z grafické části územního plánu vyplývá, že dosažení vyšší propustnosti území užitím veřejně prospěšné stavby WD-50 znamená vytvoření spojnice mezi komunikací III. třídy a komunikací na jižní hranici pozemků. Shodného účinku však bude dosaženo též prostřednictvím jiné spojnice mezi těmiž komunikacemi; krajský soud změřil, že tato spojnice

se nachází od navrhované WD-50 ve vzdálenosti 122 m. Současně je patrné, že navrhovanou WD-50 by došlo k zúžení plochy pozemku p. č. 564 a též p. č. 566 o rozměr navrhované komunikace; využití zbývající plochy pro jejího vlastníka by tak nepochybně bylo omezeno. Zcela nepřipadnou shledal Nejvyšší správní soud stěžovatelu argumentaci, že navrhovatelé (manželé Ing. B. a K. M.) rozměr dotčených pozemků sami ovlivnili parcelací provedenou v roce 1995, neboť svrchovaným právem vlastníka věci je nepochybně i rozhodnutí o rozdělení jeho věci. Podle Nejvyššího správního soudu je nerozhodné, jaký má navrhovatel do budoucna konkrétní záměr s dotčenou plochou; podstatným je, že veřejný zájem na omezení vlastnického práva k těmto pozemkům odůvodněný zvýšením propustnosti území a zájmem uchovávat soudržnost obyvatel obce nemůže převážit nad zájmem vlastníka pozemku nebýt rušen ve výkonu svého vlastnického práva. Obdobně jako v případě WD-42 i v tomto případě je zřejmé, že uvedené spojnice mezi oběma komunikacemi lze dosáhnout též jiným způsobem.

Při vážení zájmů obou protistran Nejvyšší správní soud též zohlednil, že ani existence veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 nemusí znamenat dosažení účinků, na něž stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje. Jelikož nelze předjímat (vzhledem k tomu, že osoby nežijí na stejném místě), kterou cestu územím obce osoba vlastně zvolí, nelze ani vyloučit, že se nyní navrhované řešení zvýšení propustnosti území nakonec ukáže jako neefektivní, a to na úkor omezení vlastnického práva navrhovatelů. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, že na vybudování WD-42 a WD-50 je dán veřejný zájem z hlediska zachování soudržnosti obyvatel. Podle Nejvyššího správního soudu bude takový zájem zachován na kterékoli přístupné komunikaci, nikoliv nutně pouze na nově vybudovaných veřejně prospěšných stavbách; výkladem *ad absurdum* lze dospět k závěru, že takový zájem bude dokonce nejvíce zachován při vybudování nižšího počtu komunikací, neboť tím bude zvýšena frekvence vzájemného potkávání.

Výtku stěžovatele, že krajský soud dostatečně nevážil profily tras, možnosti a hrozící nebezpečí chodcům z řad starších a hendikepovaných lidí, těhotných lidí a zraněných osob, neshledal Nejvyšší správní soud relevantní. Jak již krajský soud konstatoval, z napadeného opatření obecné povahy vyplývá hlavní zájem zvýšit propustnost zastavěných území obce; jednotlivé veřejně prospěšné stavby nejsou vyhrazeny k užívání žádně z vyjmenovaných skupin osob, z textové ani grafické části územního plánu poté nevyplývá záměr uzpůsobit trasy těmto osobám, z opatření obecné povahy též nejsou seznatelná žádná kritéria hrozícího nebezpečí. Podle Nejvyššího správního soudu proto krajskému soudu nelze vytknout, že vytykanou úvahu neprovedl a veřejný zájem obce vážil podle z územního plánu zřejmých skutečností týkajících se navrhovaných komunikací WD-42 a WD-50.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že krajský soud nepřesně porovnal vzdálenosti, a že provedené výpočty jsou neobjektivní. Stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu 3 varianty porovnání pěších tras v případě zrušení WD-42 (A-C) a 2 varianty (A, B) v případě zrušení WD-50, a poukázal na rozdílné výsledky měření vzdálenosti. Napadnout vady dokazování provedeného krajským soudem je v kasační stížnosti přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 12); námitky proti dokazování vznesené v kasační stížnosti proto nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud při nařízeném jednání doplnil skutkový stav; podstatou tohoto dokazování bylo orientační zjištění rozdílu ve vzdálenostech u dvou alternativ vedení trasy. Z dokazování vyplynulo, že rozdíl ve vzdálenostech nemůže být takového rozsahu, aby odůvodnil vybudování veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 v jejich navrhované podobě. Z tohoto důvodu ani tato stěžovateluva námitka vůči měření (ostatně stěžovatel sám připustil, že měření vzdálenosti záleží na poloze referenčního bodu) nemůže být úspěšná. Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud stěžovatel varianty pěších vzdáleností předložil teprve v řízení o kasační

pokračování

stížnosti, bylo též na stěžovateli, aby tato řešení navrhl v řízení před krajským soudem jako obranu veřejného zájmu naplánovat vedení veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 v navržené podobě.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele proti výroku III. rozsudku krajského soudu týkající se povinnosti stěžovatele k náhradě nákladů řízení. Navrhovatelé se domáhali dvěma rovnocennými návrhy výroku rozhodnutí ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s. ve formě tzv. eventuálního petitu zrušení územního plánu, případně zrušení územního plánu pouze v rozsahu změn týkajících se pozemků navrhovatelů; vzájemná závislost obou návrhů či jejich procesní posloupnost z podání navrhovatelů nevyplývá. Krajský soud částečně vyhověl tomu návrhu, jímž se navrhovatelé domáhali zrušení opatření obecné povahy v rozsahu dotčení svých pozemků; krajský soud rozsah procesní úspěšnosti návrhu určil jako dvoutřetinovou, neboť navrhovatelé se původně bránili vedení veřejně prospěšných staveb WD-42 a WD-50 a zřízení obratiště. Nejvyšší správní soud podotýká, že zohlednění částečného procesního úspěchu ve věci učinil krajský soud ve prospěch stěžovatele; kasační princip soudního přezkumu ve věcech správního soudnictví totiž určení míry úspěchu pravidelně neumožňuje.

Ze spisu krajského soudu vyplývá, že navrhovatelé zaplatili 3 x 5.000 Kč za soudní poplatek splatný s podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (10. 10. 2012 za navrhovatele V. M. a J. M., Ing. B. M. a K. M. a K. J. a J. J., založeno na č. l. 28 - 30).

Ze spisu krajského soudu vyplývá, že advokát v zastoupení navrhovatelů v řízení o návrhu učinil tyto úkony: příprava a převzetí věci, podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (31. 8. 2012), podání ve věci (replika ze dne 12. 12. 2012), účast u jednání dne 19. 12. 2012, celkem tedy 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu; za každý tento úkon mu přísluší mimosmluvní odměna dle tarifní hodnoty určené podle § 7 a § 9 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012 ve výši 2.100 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát zastupoval na základě plné moci 6 jednotlivých osob, krajský soud určil za toto společné zastupování správně též snížení odměny o 20 % za úkon právní služby podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Krajský soud dále přiznal dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu advokátovi náhradu za hotové výdaje ve výši 300 Kč za úkon právní služby, k odměně advokáta náleží též částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 20 % vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty.

Z rozsudku je tedy zřejmé, že částku náhrady nákladů určil krajský soud podle následujícího vzorce:

odměna advokáta za 4 úkony právní služby (4 x 2.100 Kč x 6 x 0.8 + 4 x 300 Kč) x 2/3	= 27.680 Kč
částka 20 % DPH výsledně 2/3 snížené odměny advokáta ve výši	= 5.536 Kč
náhrada zaplacených soudních poplatků ve výši 15.000 Kč x 2/3	= 10.000 Kč
celková částka výše náhrady nákladů navrhovatelů	= 43.216 Kč

Nejvyšší správní soud uzavírá, že přiznaná částka náhrady nákladů odpovídá uvedeným pravidlům pro stanovení a náhrady nákladů řízení, které pro účastníky vyplývají z § 57 a § 60 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však zjistil, že krajský soud v rozporu s odůvodněním (43.216 Kč) uložil stěžovateli ve výroku III. povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 48.216 Kč; oprava taková zřejmě chyby v psaní a počtech je však plně v dispozici krajského soudu postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze všech shora vyložených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl procesní úspěch, náhrada nákladů mu proto nepřisluší. Navrhovatelé mají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; náhradu nákladů řízení uplatnili ve výši odměny advokáta.

Nejvyšší správní soud určil výši odměny advokáta podle ustanovení o mimosmluvní odměně (§1 odst. 2 advokátního tarifu ve znění účinném ke dni poskytnutí právní služby). Ze spisu Nejvyššího správního soudu vyplývají tyto úkony právní služby advokáta navrhovatelů: vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z 27. 2. 2013 a vyjádření ke kasační stížnosti z 22. 3. 2013, tedy celkem 2 úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Výše odměny za jeden úkon činí 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 7 advokátního tarifu. Advokát zastupoval v řízení 6 navrhovatelů, odměna za toto společné zastupování se proto snižuje o 20 % za každou takto zastupovanou osobu. Nejvyšší správní soud rovněž advokátovi přiznal dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon právní služby, k odměně advokáta náleží též částka odpovídající dani z přidané hodnoty z této odměny ve výši 21 % vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna advokáta činí celkem **36.735,60 Kč** tj. $2 \times 3.100 \text{ Kč} \times 0,8 \times 6 + 2 \times 300 \text{ Kč} + 6.375,60 \text{ Kč}$; Nejvyšší správní soud proto přiznal náhradu nákladů v této výši a v souladu s § 160 a § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 120 s. ř. s. stanovil lhůtu a místo k jejímu zaplacení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 2. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu